

FATİH ÖZGÜVEN

LEYLA GEDİZ: SERPİLEN

Leyla Gediz'in resimlerinde her zaman bir 'kendine ait oda' fikri gezinir. Bu oda, yakından bakılan bir nesnenin ya da yüzeyin tarif ettiği bir içerisi olabileceği gibi, neredeyse odalaşmış bir dışarı da olabilir. Bütününde Leyla Gediz resminin zihnimize yerleştirdiği şey, bir oda ihtiyacı belki. Ama ressamın ısrarla eşyanın tıpkı kendisi gibi boyadığı imgeler de bizde tedirginlik uyandırır. Neden bu kadar burun buruna ya da uzak, ama dolaylı bir ilişki içindeyizdir bu nesnelere? Merak ederiz. İşlerdeki heyecan ve gerilim bunun üzerinden kurulur.

The Pill galerisinde açtığı son sergisi Serpilen'in afişinde de yer alan resimde, tamamen ikna olmamış gözükken bir figür, belki bir karar verici, elinde tuttuğu, sadece bir lekeden ibaret tuvale bakmakta. Resim hakkında mı düşünüyor, onunla ilişki kurmaya mı çalışıyor yoksa tam tersine, çoktan kararını vermiş mi? Bilmiyoruz, fakat onu elindeki resimden ayıran esrarengiz dikey çizgi, bakanla bakılan arasında daima bir perde olacağını ima ediyor. Bu perdeyi aralamak istiyorsak, belki de burada bir lekeden ibaret olana değil, onun resimdeki temsiline bakmamız gerek.

Yeni sergisinin resimlerinde ilk dikkatimizi çeken, renklerin hafif soldurulmuş, neredeyse monokrom halleri. Bu kanı çekilmişlik hissini elbette her zamanki Leyla Gediz tedirginliğiyle ilgisi var. Bir ileri aşama belki. Ama bu sergide de diğerlerinde olduğu gibi asıl ilgimizi çeken, imgelerle ilişkideki yakın-uzak mesafe hissi olacak. Bu imgelerin bazılarında duygusal bir iz var elbette. Şu üç tarafı çerçevelemiş, ama tepesinin çerçevesizliği gözümüzü ister istemez yukarı doğru sıçratan, koli bandıyla tutturulmuş kırık pencere camı, Gediz'deki kağıt resmetme sevgisinin izlerini taşıyan, pembe fotokopi kağıdına basılmış gibi duran mumlar... Ya da hesabı çoktan görülmüş olana ilişkin gösterişli bir kayıtsızlık; içilmiş biraların kasa fişinin dümdüz bir fiş olarak resmedilişi... Başını ısrarla bizden öteye çevirmiş bir figür...

Ama bir oda sadece haletiruhiye değildir, aynı zamanda kendini meydana getiren şeylerle de tarif edilebilir. İki çini karesinin zalimce kendilerine benzeyen temsilleri, odanın odalığından da kaçılmayacağını düşündürüyor. Ya da kadranını kaybetmiş bir saat mi yoksa bir falcı küresi mi olduğuna karar veremediğimiz form, bizi bu odayla ilgili bir sırda baş başa bırakıyor. Öte yandan, Leyla Gediz'in her zaman resmetmeyi sevdiği, işlevlerinin çeşitli aşamalarındaki açık ya da kapalı kutular da bir 'kalkıp gidebilirim' hattı oluşturuyorlar.

Bu odada, Leyla Gediz'de ta başından beri karşımıza



Default (Self)
100x70x7.5
cm, oil on
canvas
with extra
stretchers,
2016

çıkan, yanıltıcı hafiflikteki küçük kız dünyası da var. Şarkıdaki gibi 'yürümek için yapılmış' olan bir çift çizme, fiyat etiketleriyle birlikte hem yürüyüp gidecek, hem de sanki hep yerlerinde kalacak gibiler. Arkasına kat kat gölgelerini salmış at kuyruklu kız, devinimi odaya hapsetmeyi, odada çoğaltmayı kabullenmiş. Hem hüzünlü hem neşeli, hem tutsak hem odayı aşmış imgeler... Şimdiye kadarki sergi mekanları arasında oda duygusuna bizi en çok yaklaşan bu mekanda, ressamın kendine ait odası belki de tüm bütünlüğü ve ilişkileriyle en olgun halinde.

Serpilen'de hem odayı tarife hem de onu aşmaya yönelik buluşlardan biri de tuvalerde resmedilene işaret eden üç boyutlu nesnelere; bunlar heykelsi ve ağır değil, hafif ve dekorumsular. Her an çözümlerce alıp götürebilecekmiş gibi duruyorlar. Eğlenceliler. Ama ciddiler de. Bu halleriyle resimlerdeki gravitası, ciddiyeti hafifletmek isterken altını da çizen oyuncaklar gibiler. Serpilen, bizi bir oda olarak dünyanın içine sokuyor, ama eşiği de işaret ediyor. Kapıyı çekip çıkmak mümkün. Bu, odadan tamamıyla kaçabileceği anlamına gelmiyorsa da. ⊗